

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Assertiones Philosophicæ Fusius Deductæ Philosophiæ
Peripateticæ communioris Epitomen exhibentes**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1681

Dissertatio Qvarta De Deo & Angelis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71607)

DISSERTATIO QVARTA

De Deo & Angelis.

I. **A**ngelos dari, etsi de fide sit, ratione tamen naturali ad summum probabiliter solum suaderi potest ex mirabilibus energumenum effectibus, quamvis & hi animabus separatis adscribi possent. Definatur Angelus, quod sit *substantia spiritualis* (id est, incorporea & immaterialis) *completa simplex* (unde tamē non dicitur actus purus; etsi enim integraliter & essentialiter sit incompositus, datur tamen in eo compositio ex subjecto & accidentibus, nimirum ubicatione, cognitione, gratia &c. imò ex natura & subsistentia) *intellectiva* (radix enim intellectivitatis juxta D. Thom. est spiritualitas) *ex natura sua incorruptibilis.*

II. Non repugnant Angeli specie inter se distincti; non enim videtur Deus minùs communicativus sui in ratione spiritus, quàm in ratione corporis, quorum plurima specie distinguuntur. Imò dari de defacto plures sic distinctos, suadetur ex potentia & eminentia inter demones diversitate, utpote quæ

u 3

nequē

nequē à majore gratia, quā spoliati sunt, nequē à malitia, quæ vires augere nequit, nequē oriri potest à libera electione; quomodò enim hi spiritus superbi se uni è suis liberè subdidissent? Falsum autem est, quod opponit Pallav. ens sortiri speciem à præcipuo prædicato, quod in omnibus Angelis idem est, nempe *intellectivum*; *sensitivum* namquē in brutis est prædicatum præcipuum, à quo tamen non specificatur equus. Si addas: prædicatum differentiale in brutis esse præcipuum, idem dic de Angelis, inter quos unus ab altero non differet per τὸ *intellectivum*, sed per exigentiam magis clararum & universalium specierum. Nequē repugnant Angeli solo numero inter se distincti; ens enim finitum non involvit prædicatum essentialē, vi cuius repugnet, illi coëxistere aliud simile: ab altera quoquē parte participabilitas Dei exhausta non est per unum tale individuum. Falsum itaque est illud Thomist. *materia sigillata* (id est determinata per quantitatem aliaquē accidentia, quali carent Angeli,) *sola est principium individuationis*, ut patet in duabus cognitionibus, duabus quantitibus &c. solo numero inter se distinctis absquē

absquē hac sigillatione. Quod autem aliqui de facto sic solū inter se distinguantur, suadet ex eo, quōd aliās dicendæ sint innumera species integræ horum spirituum periisse in æternum; quod de divina bonitate præsumendum non est, quæ ne quidem permisit unam speciem hominis totam perire.

III. Intellectus Angelicus non est distinctus à substantia Angeli. Objecta præsentia naturalia cognoscunt Angeli intuitivè. Futura necessaria cognoscunt naturaliter certitudine tantū physica & abstractivè in causis, cum quibus necessariam habent cōnexionem. Futura liberè per vires naturæ non cognoscunt certò (nequē enim ea in se cognoscunt, quia eorum utpote rerum nondum existentium species iis sunt indebitæ, nequē in eorum causis liberis, utpote ad ea indifferentibus) sed connaturaliter tantū & probabiliter longâ docti experienciâ. Secreta cordium, & ea, ex quibus in eorum notitiam facile devenire possent, non norunt, nisi ad elicientis vel habentis beneplacitum; exigat enim agens intellectuale dominium peculiare physicum & morale in suos actus liberos, ita ut eorum exercituum, & usus fructus nequē

physicè, neq; moraliter queat impediri, quod fieret, si aliis paterent. Unde sunt hæc secreta intra objectū quidem naturale, id est, nō supernaturale intellectus angelici, nō verò intra objectū naturale, id est, cuius species eis debeantur. Ens quò ad substantiam supernaturale nullum intuitivè cognoscunt naturaliter.

IV. Ad res à se distantes, sive materiales, sive eæ sint spirituales, cognoscendas egent speciebus; cōpleri enim nequit eorum intellectus per objectum materiale, utpote improporionatum, neq; per spirituale distans, cum illud nequeat agere in distans. Ad objecta tamen sibi præsentia unitivè, sive per identificationem V.G. se ipsum, suas species, volitiones cognoscendas egere non videtur speciebus; secus est de aliis intimè præsentibus v.g. alio Angelo, anima rationali &c. nō videtur enim hæc objecta per solam præsentiam localem satis subordinari potentia, ut cum ea cōstituant unum agens adæquatum.

V. Species impressæ infunduntur Angelis, producunturq; à solo Deo: rerum naturalium quidem ad exigētiam Angelorum (quæ species tamen ideò non sunt supernaturales) aliàs nihil præter sibi intimè præsens cognosceret

ceret Angelus, cum objectum distans per medium corporeum nequeat producere speciem spiritualem; neque etiam emanet ab ipsa Angeli substantia, utpote indifferente ad hoc potius, quam illud cognoscendum; Accidens autem connaturaliter debitum illud emanatur ab essentia, quod est terminus exigentiae magis determinatae.

VI. Species mundi hujus visibilis omniumque rerum in eo primo conditarum infusae eis fuerunt sub initium creationis. Rerum vero aliarum naturalium species infunduntur illis tunc, quando haec intra sphaeram cujusque objectivam incipiunt existere; tunc enim producuntur haec species ad exigentiam naturae a Deo vices objecti supplente, quando ab objecto fuissent, productae, sed ab eo non nisi existente (objectum enim non existens non habet motivam intelligibilitatem) & quidem intra certam sphaeram producuntur. Secretorum mentalium species tunc illis infunduntur, quando ea ab iis sciri volunt causae secundae intellectuales. Porro sunt haec species magis minusve perfectae, id est, clarae & universales, seu plurium objectorum distincte representativae, pro majore minoreve Angelorum specifica perfectione.

u s

VII.

VII. Locutio angelica consistit formaliter in illa volitione, quâ loquens vult, ut objectû à se hoc vel illo modo cognitû alteri suo nomine innotescat; locutio enim cōsistit in ea actione, quâ positâ ex parte loquentis necessario producuntur in audiēte species repræsentantes objectû ut cognitum à loquēte, & volitum ab hoc manifestari. Ad exigētiam itaq; hujus volitionis deus infundit audiēti Angelo species; sicq; adhuc unus loquitur alteri physicè, quatenus hanc volitionem physicè producit. Porro probabile est, hâc quoq; locutionem determinatâ habere sphaeram. De volūtate Angelica, utpote potissimû actus meritorios & demeritorios cōplectēte Theologi.

VIII. Potest naturaliter Angelus per mutationē instantaneâ ex loco adæquato se movere ad proximû adæquatû v.g. potest in instante eodē extrinsecè desinere esse in leuca A, & intrinsecè incipere esse in leuca B; potest enim ubicatio angelica, utpote indivisibilis, & nō habēs contrariû, tota simul incipere vel desinere. Non potest tamē in instante transire ad locum distātem per mediû sibi adæquatum, ne, si in instāte à leuca A per leucam B transiret ad leucā C, naturaliter esset simul in pluribus

bus locis adæquatis. Similiter naturaliter trā-
fire nō potest ab uno ad aliū locum sine tran-
sito medio nō comūnicāte; posset enim aliās
in instante locare se in loco quocunq; dis-
sisto, cūm potentia loco motiva vires in medio nō
exhauriret. Potest nihilominus pro libertate
sua prius deserere partem loci sui adæquati,
quā totū, cūm totus sit in toto, & totus in
qualibet loci parte: ut & propter eandē ratio-
nē pro libitu suo nunc majorem, nūc minore
locum intra sphaerā suæ præsentia occupare.
Ad existēdum in loco determinatur per ubi-
cationem sibi superadditam.

IX. Deum existere demonstrari potest à po-
steriori, Scripturā inquit: *à magnitudine
enim speciei & creaturae cognoscibiliter potest
creator horū videri*: Sic enim videmus quoti-
die aliqua de novo fieri, nō fiunt à seipsis, cūm
idem nequeat producere seipsum: si ab alio
hoc iterum ab alio, vel nō, si ab alio, illud ite-
rum ab alio, & sic itur in infinitum: vel nō; &
sic habemus ens aliquod primum, quod non
est ab alio, necessarium in existendo, & perfe-
ctionis infinitæ, à quo reliqua omnia suū esse
& perfectionem habeant; & illud ens Deum
dicimus. Definitur Deus esse *intellectio à se,*
vel

vel magis explicitè : *intellectio spiritualis substantialis existens à se.* Dicitur potius intellectio, quàm ens, quod est genus remotius. Dicitur potius intellectio, quàm intellectus, ut ostendatur, in Deo non dari potentiã physicã intelligendi, utpote quæ dicit principium elicitivum & receptivum intellectiois à se distinctæ, à qua imperfectione depurari nequit, nisi simul ejus ratio differentialis tollatur : è contra intellectio depurari potest ab eo, quod sit accidens, dependens, distincta à principio suo &c. absquè eo, quod tollatur ejus essentia, nimirum vitalis imago objecti. Dicitur *existens à se*, non positivè, quasi producta sit à seipsa, sed negativè, id est, improducta : estq; hoc prædicatum primò proprium & differentiale Dei, radix reliquorum, cõtrahens omnia ejus prædicata; imbibitum in attributis omnibus implicitè, non explicitè, Deumq; ab omni alio distinguens, ideò enim Deus est ens illimitatum, quia est à se, inde immutabilitas, æternitas &c.

Atquè hæc pauca de Deo Philosopho sufficient.

Omnia ad hujus Optimi Maximi Dei gloriam.